

HỒI 10

NGƯỜI TÁU THOÁT, KẸ CHẾT OAN

Hôm sau là ngày mồng bảy, Tây Môn Khánh bảo Kim Liên dọn tiệc để từ giã Vương bà. Sau đó đem Nghênh Nhi gửi Vương bà rồi bảo:

- Ngày mai tôi cưới nương tử về nhà, Võ Tòng có về, xin ma ma hết lòng che chở giữ gìn cho.

Wương bà cười đáp:

- Có tôi đây thì đừng lo, Võ Tòng về, tự nhiên tôi sẽ kiếm cách nói cho êm. Đại quan nhân cứ yên tâm.

Tây Môn Khánh mừng lắm, tạ ơn Vương bà ba lạng bạc. Tối hôm đó, bảo Kim Liên soạn đồ đạc quần áo ra, rồi sai gia nhân đem về nhà trước. Một số quần áo cũ không mặc tới thì đem cho Vương bà.

Hôm sau là ngày mồng tám, Tây Môn Khánh cho đem kiệu tới, Kim Liên trang điểm lộng lẫy, ăn mặc xiêm y đẹp lên kiệu mà đi. Vương bà tiễn chân tới cổng nhà Tây Môn Khánh. Mọi gia đình hai bên đường tuy biết chuyện nhưng chỉ đứng trong nhà mà nhìn kiệu Kim Liên đi qua, không dám nói gì vì ai cũng sợ Tây Môn Khánh có tiền bạc thần thế. Sau đó thì xúm nhau bàn tán không ngớt.

Tây Môn Khánh dành cho Kim Liên ba gian nhà biệt lập trong hoa viên, ra vào bằng một cổng nhỏ độc nhất. Khung cảnh hữu tình vắng vẻ, không ai lui tới. Trong nhà chưng dọn đồ đạc đẹp đẽ, bên ngoài có cây, có cảnh. Tây Môn Khánh lại bỏ ra mười sáu lạng bạc mua một cái giường quý, có màn thụy và rèm lụa hồng. Từ trước, hai a hoàn Xuân Mai và Ngọc Tiêu, vẫn hầu

hạ vợ lớn Tây Môn Khánh và Ngô Nguyệt nương, bây giờ Xuân Mai được đem tới hầu hạ Kim Liên. Lại bỏ ra năm lạng bạc mua thêm một a hoàn tên gọi Tiểu Ngọc để thay Xuân Mai hầu hạ Nguyệt nương. Rồi lấy sáu lạng bạc mua một a hoàn khác là Thu Cúc để cùng Xuân Mai hầu hạ Kim Liên. Trước đó thì Tây Môn Khánh đã lấy một người bên nhà họ Trần là Tôn Tuyết Nga, khoảng hai mươi tuổi làm vợ thứ tư, nên bây giờ liệt Kim Liên vào hàng đệ ngũ phòng.

Từ khi đem Kim Liên về nhà thì đêm nào Tây Môn Khánh cũng ở với Kim Liên, hai người như cá với nước, mặc tình vui thú.

Mấy hôm sau Kim Liên ăn mặc thật đẹp, sai Xuân Mai dẫn lối, tới chào hỏi Nguyệt nương và các vợ khác của Tây Môn Khánh.

Kim Liên tới phòng Nguyệt nương, được Nguyệt nương mời ngồi, sau đó ngắm Kim Liên từ đầu tới chân, thấy quả là đẹp thanh cao lộng lẫy, đầy vẻ quyến rũ. Nguyệt nương nhìn ngắm một hồi rồi nghĩ thầm: "Mình thường nghe gia nhân nói là vợ Võ Đại đẹp lắm, nhưng quả không ngờ là đẹp như thế này, hèn gì chồng mình chẳng tìm đủ cách chiếm đoạt cho bằng được".

Kim Liên sụp xuống lạy Nguyệt nương bốn lạy, Nguyệt nương nhận lễ xong, sai a hoàn dẫn Kim Liên sang chào Lý Kiều Nhi, rồi lần lượt tới Mạnh Ngọc Lâu và Tôn Tuyết Nga. Tại mỗi nơi, Kim Liên đều lấy phận người dưới mà thăm hỏi. Sau đó trở lại phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương mời ngồi rồi cho gọi các gia nhân tới, giới thiệu Kim Liên với họ, bắt từ nay phải gọi Kim Liên là Ngũ nương. Kim Liên để ý nhìn Ngô Nguyệt nương, thấy tuổi vào khoảng gần ba mươi, mặt đầy như mâm bạc, mắt sáng môi hồng, cử chỉ ôn nhu dịu dàng, nói ít và tỏ ra thận trọng.

Lý Kiều Nhi cũng rất xinh đẹp, tuy bảo là phường ca nữ, nhưng thật ra còn thua Kim Liên về đường phong nguyệt. Gặp Mạnh Ngọc Lâu, Kim Liên cũng phải nhìn nhận là đẹp không kém mình, chỉ có điều là hơn mình mấy tuổi mà thôi. Ngọc Lâu cũng có đôi bàn chân nhỏ như Kim Liên. Còn Tôn Tuyết Nga thì nghe nói là rất giỏi ca vũ, nhan sắc cũng muôn phần thanh lịch.

Bắt đầu từ hôm sau, cứ sáng sớm là Kim Liên đã có mặt tại phòng Nguyệt nương, giúp Nguyệt nương may vá, sai bảo gia nhân làm việc nhà, lại xưng hô với Nguyệt nương một điều Đại nương, hai điều Đại nương, khiến Nguyệt nương hài lòng vô cùng. Từ đó Nguyệt nương rất quý mến Kim Liên, thường ca tụng nàng hết lời, đến nỗi ăn cùng ăn, nghỉ cùng nghỉ. Bọn Lý Kiều Nhi thấy vậy giận lắm, thường cùng nhau nói xấu cả Nguyệt nương lẫn Kim Liên, cho rằng Kim Liên giỏi bợ đỡ, còn Nguyệt nương thì bất công, người cũ thì ghét mà thương người mới...

Lại nói về Võ Tông, khoảng trung tuần tháng tám thì về tới huyện Thanh Hà, vào ngay huyện, đưa thư phúc đáp cho Tri huyện. Tri huyện mừng lắm thưởng cho Võ Tông mười lạng bạc rồi sai dọn tiệc khoản đãi. Cơm no rượu say, Võ Tông trở về phòng riêng thay khăn áo rồi bước ra đường, tìm tới nhà anh. Hàng phố thấy Võ Tông về, thấy đều kinh ngạc, xì xào bàn tán rằng:

- Thôi, nguy rồi, Võ Đô đầu trở về là có chuyện rồi. Ai chứ Võ Đô đầu thì đâu chịu thua Tây Môn Khánh.

Võ Tông tìm tới nhà Võ Đại, vén màn bước vào gọi cửa, gọi mấy tiếng cũng không thấy ai trả lời. Đang lúc nghi ngờ thì Nghênh Nhi từ nhà kế bên, nghe tiếng gọi, chạy ra thấy chú mình thì vô cùng kinh ngạc. Võ Tông hỏi, nó cũng không nói được tiếng nào. Võ Tông nhắc lại:

- Cha mẹ cháu đi đâu rồi?

Nghênh Nhi òa khóc nức nở. Vương bà từ trong hốt hoảng chạy ra. Võ Tông hỏi ngay:

- Anh tôi đi đâu vắng nhà? Còn chị tôi sao cũng chẳng thấy đâu vậy?

Wương bà trấn tĩnh bảo:

- Mời nhị gia quá bộ vào trong này rồi tôi sẽ nói cho mà nghe.

Nói xong quay vào kéo ghế mời Võ Tông ngồi. Võ Tông im lặng ngồi xuống, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Wương bà kể lễ:

- Sau khi nhị gia đi khỏi, thì vào khoảng tháng tư, đại gia thỉnh linh mắc bạo bệnh mà qua đời...

Võ Tông chặn lời:

- Chẳng hay anh tôi mắc bệnh gì, mà uống thuốc của ai vậy?

Wương bà đáp:

- Để tôi nhớ lại coi, hôm đó là hai mươi tháng tư, đại gia tự nhiên đau bụng dữ dội, ở nhà đi lễ rồi xem bói, lại mời các lang y tới chữa trị, nhưng thuốc gì uống vào cũng không khỏi, đau được tám chín hôm thì mất.

Võ Tông chau mày:

- Ca ca tôi từ xưa không hề có bệnh đó, sao lại tự nhiên đau bụng mà chết được?

Wương bà nói:

- Đô đầu ơi, thì ai mà biết được, trời cũng có khi mưa nắng bất thường, mà con người cũng có lúc họa phúc không sao biết trước, đêm nay cởi giầy đi ngủ, không biết ngày mai có còn dây được mà xỏ giầy hay không.

Võ Tông lại hỏi:

- Ca ca tôi hiện đang an táng tại đâu?

Wương bà đáp:

- Lúc đại gia nằm xuống thì trong nhà thiếu hụt lắm, Đại nương làm gì có tiền mua đất an táng, cũng may là có người quen biết cũ với đại gia bỏ tiền ra mua cho một cỗ áo quan, lại mời mấy vị tăng tới cầu siêu trong ba ngày rồi cho hỏa táng.

Võ Tông hỏi:

- Còn chị dâu tôi bây giờ ở đâu?

Wương bà chép miệng:

- Kể cũng tội nghiệp, Đại nương chịu khó sống nghèo khổ thủ tang cho đến hết kỳ bách nhật chồng, sau đó bà mẹ tới khuyên nhủ nên bây giờ đã lấy chồng để tìm nơi nương tựa rồi. Còn cháu nhỏ bạc phước đây thì gửi lại cho tôi đùm bọc.

Võ Tông trầm ngâm giây lát rồi cáo từ Vương bà, trở về huyện, vào phòng riêng, cởi quần áo ngoài ra, sai lính huyện đi mua cho mình một bộ tang phục cùng các thứ hoa quả nhang đèn. Sau đó mặc đồ tang, đem lễ vật trở lại nhà của Võ Đại, bày

bàn thờ, lập bài vị, đốt đèn thắp nhang rót rượu mà cúng. Lại sai lính tới làm cơm cúng. Cúng xong, cùng đám lính và Nghênh Nhi ngồi ăn. Đêm đó ở lại nhà anh, cho đám lính ngủ ở phòng ngoài, Nghênh Nhi ngủ tại phòng trong, còn mình thì ngủ trước bàn thờ anh.

Tối nửa đêm mà Võ Tông vẫn trần trọc không sao ngủ được, bèn ngồi dậy trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn trên bàn thờ, nhìn lên bài vị của anh mà nghĩ thầm: "Anh mình lúc sống thì yếu đuối nhút nhát, lúc chết lại không được rõ ràng thật là..."

Còn đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi vào, ngọn đèn trên bàn thờ tắt ngấm, Võ Tông tự nhiên nổi gai ốc, tóc gáy dựng lên, nhưng cố trấn tĩnh mà nhìn thì thấy một bóng người từ sau bàn thờ bước ra bảo:

- Em ơi, anh chết khổ chết nhục lắm.

Võ Tông định cất tiếng hỏi thì tự nhiên hơi lạnh tan hết mà bóng người cũng chẳng thấy đâu nữa. Bên ngoài, tiếng trống huyện báo hiệu canh ba, ba khắc. Võ Tông kinh sợ nghĩ thầm: "Vừa rồi nhất định không phải là mộng, anh mình tới than thở, đúng là chết oan chết uổng gì đây". Võ Tông cứ ngồi nghĩ ngợi mà trống điểm canh năm cũng không hay biết. Đám lính trở dậy, kê đun nước nóng cho Võ Tông rửa mặt, kê pha trà. lát sau, trời sáng rõ, Võ Tông gọi Nghênh Nhi dậy, bảo coi nhà rồi dẫn lính đi. Dọc đường, Võ Tông ghé vào những nhà lân cận hỏi:

- Anh tôi làm sao mà chết? Còn chị dâu tôi bây giờ lấy ai?

Nhưng chẳng ai dám nói sự thật vì sợ Tây Môn Khánh trả thù. Có người nói:

- Đô đầu đừng hỏi chúng tôi, có Vương bà ở ngay cạnh, biết rõ mọi chuyện, nên hỏi Vương bà thì hơn.

Có người cho biết:

- Đô đầu có thể tìm thằng Vận Ca hoặc lão Hà Cửu, hai người đó biết rõ chuyện hơn ai hết.

Võ Tông cảm ơn rồi trở lại mấy tiệm nước trước huyện để tìm Vận Ca. Tối nơi đã thấy Vận Ca thấp thoáng xa xa, bèn gọi lại:

- Chu em ơi, lại đây ta bảo cái này.

Vận Ca nhận ra Võ Tông thì vội chạy lại mà nói:

- Võ Đô đầu ơi, Đô đầu về chậm quá rồi, có muốn động thủ cũng khó. Tuy nhiên cha tôi đã lục tuần rồi, chỉ nhờ cậy vào một mình tôi, tôi không thể dính dấp vào vụ này được đâu, rồi lại lên quan lên nha, phiền phức lắm.

Võ Tông bảo:

- Thì chú em cứ vào đây với ta đã.

Nói xong dẫn Vận Ca lên một túp lều gọi rượu thịt ra mời Vận Ca ăn uống rồi bảo:

- Chú em à, chú em còn ít tuổi mà đã hiểu thảo như vậy là hiếm có.

Nói xong lấy ra khoảng năm lạng bạc vụn đưa cho Vận Ca:

- Chú em cứ tạm cầm lấy số bạc này, để lão bá ở nhà chi dụng, đợi xong việc ta sẽ tặng chú em mười lạng làm vốn. Bây giờ thì chú em hãy nói thật cho ta nghe anh ta bị hại như thế nào và chị dâu ta lấy chồng ra sao, đừng giấu gì hết.

Vận Ca đưa tay nhận bạc nghĩ thầm: "Với số bạc này cha mình có thể sống được dăm ba tháng, mình cố mất ngày giờ lên quan cũng chẳng sao!" Nghĩ xong bèn nói:

- Vậy thì xin Đô đầu nghe tôi nói đây...

Thế là Vận Ca thuật lại tỉ mỉ từ lúc có giỗ lễ định tìm bán cho Tây Môn Khánh, bị Vương bà đánh chửi, cho tới lúc bày mưu giúp Võ Đại bắt quả tang vợ ngoại tình, bị Tây Môn Khánh đá trúng ngực học máu, sau đó bị đầu độc, nhất nhất thuật lại không sót chuyện gì. Võ Tông nghe xong thấy Vận Ca kể trôi chảy linh động thì tin lắm nhưng cũng hỏi:

- Chú em nói thật chứ?

Vận Ca đáp:

- Tôi bịa chuyện với Đô đầu làm gì?

Võ Tông hỏi gặng:

- Chú em không dối ta chứ?

Vận Ca tức quá đáp bần bảo:

- Dù có đứng trước mặt Huyện quan tôi cũng chỉ nói bấy nhiêu mà thôi.

Võ Tông mỉm cười giục Vận Ca ăn uống. Lát sau trả tiền, dẫn Vận Ca xuống đường bảo:

- Bây giờ thì chú em cứ về nhà đi đã, đưa bạc cho lão bá rồi nhớ sáng mai tới huyện làm chứng cho ta.

Vận Ca đang định bước đi thì Võ Tông chợt nhớ ra điều gì, gọi giắt lại mà hỏi:

- À, chú em có biết nhà Hà Cửu ở đâu không nhỉ.

Vận Ca cười:

- Bây giờ Đô đầu còn hỏi Hà Cửu nữa, lão ta nghe nói là Đô đầu trở về thì sợ quá trốn biệt rồi.

Nói xong cáo từ mà đi. Võ Tông cũng trở về phủ.

Sáng sớm hôm sau, Võ Tông làm đơn xong, bèn dắt Vận Ca vào huyện, chờ Tri huyện đăng đường, vào quỳ trước án, đưa lá đơn lên mà kêu oan. Tri huyện thấy là Võ Tông thì ngạc nhiên lắm, bảo:

- Võ Đô đầu đó à, có chuyện gì vậy? Cứ nói ta nghe.

Võ Tông thưa:

- Tên cường hào Tây Môn Khánh thông gian với chị dâu tôi là Phan thị, anh tôi là Võ Đại tới bắt gian thì bị Tây Môn Khánh đánh trọng thương. Sau đó, cùng Vương bà bày mưu hãm hại anh tôi. Tên Hà Cửu được gọi tới tẩm liệm rồi đưa đi hỏa thiêu. Hiện Tây Môn Khánh đã đem Phan thị về nhà làm thiếp. Có tên Vận Ca làm chứng, xin Tướng công soi xét cho tôi được nhờ.

Tri huyện cầm lá đơn rồi hỏi:

- Hà Cửu đâu, sao không thấy?

Võ Tông thưa:

- Hà Cửu biết tôi về nên đã trốn biệt rồi, hiện không biết ở đâu.

Tri huyện đọc đơn xong thì hỏi Vận Ca. Vận Ca nhất nhất thuật lại từ đầu đến cuối. Tri huyện nghe xong, lui vào trong, cùng Huyện thừa, Chủ bạ và các chức việc bàn tính. Vì Tri huyện cùng các chức việc đều là phe của Tây Môn Khánh, nên cùng nhau đồng ý là nên thu xếp chuyện này cho khéo là hơn. Do đó Tri huyện bước ra bảo Võ Tông:

- Người da là Đô đầu trong huyện thì cũng biết rằng chuyện gì cũng phải có chứng cứ mới xét được. Nay thì thể anh người không còn thì biết làm sao. Vả lại bảo là có chuyện đi bắt vụ thông gian, nhưng không bắt được thì lấy gì làm bằng? Người chỉ nghe lời một đứa trẻ thì lấy gì bảo đảm sự chắc chắn, chi bằng sự đã qua rồi, thôi đi là hơn, vì chưa chắc anh người đã chết oan. Người thủ nghề kỹ mà xem.

Võ Tông thưa:

- Bẩm Tướng công, tất cả đều là sự thật, bây giờ xin tướng công cho đòi Tây Môn Khánh, Phan thị và Vương bà tới đây, lấy lý mà tra hỏi thì tự khắc rõ sự thật. Nếu có điều gì gian trá, tiểu nhân xin hoàn toàn chịu tội.

Tri huyện bảo:

- Được rồi, người cứ đứng dậy đi, để ta tính.

Võ Tông đứng dậy, dẫn Vận Ca về phòng mình chứ không cho ra ngoài. Trong khi đó thì đã có người đến báo tin cho Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh hoảng sợ, vội lấy tiền bạc ra, gọi hai gia nhân tâm phúc là Lai Bảo và Lai Vượng tới, dặn ban đêm đem đến tư dinh Tri huyện.

Sáng hôm sau Võ Tông lại vào huyện đường xin Tri huyện cho đòi Tây Môn Khánh, Phan thị và Vương bà tới tra hỏi. Tri huyện đã nhận hối lộ đêm qua, bèn bảo:

- Võ Đô đầu à, người đừng nghe lời người ngoài mà sinh chuyện nữa, bây giờ không có gì làm bằng cố thì sao ta có thể bắt người tới tra hỏi được? Thánh nhân có nói, chuyện đã qua không lấy gì làm chắc, lời nói ngoài đường thì chẳng lấy gì đáng tin, cho nên ta khuyên người thôi đi là hơn. Chẳng gì người cũng là chức việc trong huyện, người phải biết rằng phán xét một vụ án mạng thì phải có thi hài kẻ xấu số, phải có dấu vết, phải có tang vật mới xét được. Nay tất cả những thứ đó đều không có thì làm sao ta xét nổi?

Võ Tông nói:

- Thưa vâng, nếu Tướng công không xét giùm thì tôi cũng chẳng biết sao, nhưng nỗi oan cừu của anh tôi thì nhất định phải có ngày sáng tỏ.

Nói xong nhận lá đơn lại, trở ra cho Vân Ca về nhà, rồi ngửa mặt lên trời ứa lệ than thở. Sau đó lại nghiêng rãng nguyên rửa loài gian phu dâm phụ, rồi lòng giận bốc lên, đi thẳng tới tiệm dược phẩm, định tìm Tây Môn Khánh mà đánh. Tới nơi, thấy viên quản lý Phó Nhị đang ngồi sau quầy, bèn hằm hằm bước vào hỏi:

- Chủ người có đây không?

Phó Nhị nhận ra Võ Tòng thì run sợ nói:

- Đại quan nhân tôi không có đây, Đô đầu cần gặp có chuyện gì không?

Võ Tòng lạnh lùng:

- Thì người cứ bước ra đây cho ta hỏi chuyện đã.

Phó Nhị rụt rè bước ra, liền bị Võ Tòng túm ngay lấy, đập đầu vào tường mà bảo:

- Người muốn sống hay muốn chết?

Phó Nhị líu cả lưỡi:

- Xin Đô đầu xét lại cho, tiểu nhân quả không có phạm tội gì với Đô đầu, xin bớt giận.

Võ Tòng bảo:

- Nếu người muốn chết thì ta cho chết, còn nếu muốn sống thì phải nói thật. Thằng Tây Môn Khánh bây giờ đang ở đâu, nó cưới con Phan thị được bao lâu rồi? Nếu người nói cho rành rẽ thì ta tha cho, gian dối thì đừng có trách.

Tên quản lý hoảng quá bèn nói:

- Xin Đô đầu bớt nóng, tôi là người làm công mỗi tháng lãnh hai lạng bạc để trông coi tiệm này nên suốt ngày ở đây, nên chuyện trong nhà chủ tôi quả không biết gì. Chủ tôi thì hồi nãy có đây, nhưng vừa mới đi rồi, nghe đâu là tới tửu lầu ở đường Sư Tử uống rượu.

Võ Tòng nghe vậy, bèn buông tên quản lý ra rồi chạy như bay tới tửu lầu ở đường Sư Tử.

Lúc đó Tây Môn Khánh quả đang ngồi uống rượu tại tửu lầu này với một tên thư lại trong huyện là Lý Ngoại Truyện. Tên này cực tham lam, lại là tay chân đắc lực của Tri huyện. Phàm có vụ kiện tụng nào, hắn đều tìm cách ăn được của cả đôi bên.

Chuyện gì ở ngoài hắn cũng biết, do đó các bạn đồng sự trong huyện mới đặt cho cái hỗn danh là Lý Ngoại Truyện. Nguyên hôm đó, sau khi Tri huyện trả lại đơn cho Võ Tòng thì Lý Ngoại Truyện vội ba chân bốn cẳng tới báo cho Tây Môn Khánh biết, Tây Môn Khánh bèn tạ ơn năm lạng bạc rồi mời ra tửu lầu uống rượu. Đang lúc chuyện trò cao hứng, chợt Tây Môn Khánh nhìn qua cửa sổ tửu lầu thấy Võ Tòng mặt dằng dằng sát khí, đang chạy tới, thì biết là nguy hiểm đã tới, nhưng muốn xuống lầu mà chạy cũng không kịp, bèn vội thay áo rồi nấp vào phòng trong.

Võ Tòng chạy xông xộc lên lầu, chặn một tửu bảo lại mà hỏi:

- Thằng Tây Môn Khánh đang ở đây phải không?

Tửu bảo thật tình đáp:

- Tây Môn Đại quan nhân đang uống rượu với một người quen ở phòng bên.

Võ Tòng quay sang đập cửa mà vào thì không thấy Tây Môn Khánh đâu mà chỉ có một người đang ngồi uống rượu, quay mặt vào trong, Võ Tòng lại gần, nhận ra Lý Ngoại Truyện thì biết là chính tên này đã tới báo tin cho Tây Môn Khánh, bất giác lửa giận bùng bùng chỉ vào mặt hắn mà mắng:

- Thằng kia, mày giấu tên Tây Môn Khánh ở đâu, mau nói ra không thì nát xương bây giờ.

Lý Ngoại Truyện bủn rủn cả chân tay, không nói được tiếng nào. Võ Tòng thấy Lý Ngoại Truyện im lặng thì như lửa đổ vào dầu, bèn co chân đạp cái bàn, bát đĩa rơi vỡ loảng xoảng. Lý Ngoại Truyện định chạy nhưng Võ Tòng đã túm lại được mà bảo:

- Thằng chó chết này, ta hỏi sao không nói, định chạy đi đâu vậy? Để ta coi mày có chịu nói không.

Dứt lời giáng một trái thối sơn giữa mặt Lý Ngoại Truyện. Tên này bật ngã ra sau ôm mặt kêu lên:

- Ôi giỏi ơi, đau quá, xin để tôi nói. Tây Môn Khánh mới thay áo rồi trốn vào phía trong kia kia. Tôi không dính dáng gì vào chuyện này, xin Đô đầu tha cho tôi, để tôi về.

Võ Tòng bảo:

- Mày muốn về để ta cho mày về.

Nói xong nhấc bổng Lý Ngoại Truyện lên, ném qua cửa sổ tửu lầu. Lý Ngoại Truyện rơi thẳng xuống mặt đường. Võ Tòng xông vào phòng trong của tửu lầu tìm Tây Môn Khánh, nhưng trong lúc Võ Tòng đánh Lý Ngoại Truyện thì Tây Môn Khánh đã theo cửa sổ phía sau, chui xuống mái nhà kế cận mà trốn mất. Võ Tòng tìm kiếm một hồi không thấy thì cho là Lý Ngoại Truyện nói láo, bèn hùng hổ chạy xuống lầu, thấy Lý Ngoại Truyện đang rên la ngắc ngoải giữa đường, bèn sẵn cơn giận, đập cho một đập, Lý Ngoại Truyện chết ngay. Có người bảo:

- Lý gia nhân đây quả không làm gì đắc tội với Đô đầu cả, sao Đô đầu lại đánh chết?

Võ Tòng đáp:

- Tôi đang tìm Tây Môn Khánh thì tên này chọc giận tôi, che chở cho thằng Tây Môn Khánh, chúng nó là một bọn với nhau, không đánh chết thì để làm gì?

Mọi người dần dần phân tán. Trong khi đó cả huyện Thanh Hà náo động, dân gian bàn tán không ngớt, người thì nói là Tây Môn Khánh trốn được, kể lại bảo là Tây Môn Khánh đã bị Võ Tòng đánh chết...

HỒI 11

THƯƠNG KIẾP TỬ ĐÀU

Sau cuộc náo loạn đả thương trí mạng, Võ Tòng bị bắt về huyện.

Trong khi đó Tây Môn Khánh từ một nóc nhà tụt xuống. Đó là nhà của Hồ lão. A hoàn trong nhà thấy có người từ trên mái nhà tụt xuống thì kêu ầm lên là có trộm. Hồ lão hốt hoảng chạy vào, nhận ra Tây Môn Khánh thì nói:

- Đại quan nhân đây ư? Ngoài kia Võ Tòng tìm kiếm Đại quan nhân không được nên tức giận đánh chết người, rồi bị giải lên huyện rồi, phen này chắc là không tránh khỏi tử hình. Bây giờ Đại quan nhân bình an vô sự, đã có thể trở về nhà được rồi.

Tây Môn Khánh nghe vậy mừng lắm, cảm tạ Hồ lão mà về. Tới nhà, kể lại đầu đuôi cho Kim Liên nghe, hai người nói chuyện Võ Tòng vô cớ giết người, khó tránh tử tội, thì vỗ tay mà cười, vì tin rằng như vậy là từ nay khỏi lo. Kim Liên lại khuyên Tây Môn Khánh nên dứt tiền cho Tri huyện để buộc tội Võ Tòng gắt gao. Tây Môn Khánh khen phải, bèn gọi Lai Vượng vào, sai đem năm mươi lạng bạc cho Tri huyện và một số bạc khác để chia cho đám thư lại, yêu cầu khép tội Võ Tòng thật nặng. Tri huyện hoàn hỉ nhận bạc.

Hôm sau Tri huyện dâng đường, cho giải Võ Tòng ra, lại đòi đủ các nhân chứng có mặt tại tửu lầu hôm qua tối. Võ Tòng bị trói, quỳ trước án thư. Tri huyện đập bàn tác sắc mắng:

- Võ Tòng kia, ngươi đã làm đơn vu oan người khác, ta thể tình làm ngơ khuyên ngươi nên thôi đi, vậy mà ngươi không